

Arrest

nr. 320 438 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart over de Ethiopische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij dient op 7 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 december 2024 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 20 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U geeft aan geboren te zijn op (...) januari 1988 te Ali Boso in het district Jibat, gelegen in de West-Shewa zone in de Oromia regio. U heeft de Ethiopische nationaliteit en behoort tot de Oromo etnie. U liep tot de achtste graad school in uw geboorteplaats – de overige graden van de middelbare school voltooide u in

naburige steden. Na het behalen van uw middelbare schooldiploma studeerde u twee jaar aan de Arba Minch universiteit – studies landbouw. Nadien werkte u voor enkele bedrijven, onder meer in Adama, tot u ziek werd, en weer terugkeerde naar uw regio. U vatte andere studies aan (elektronica) en ging ook in deze sector werken in het nabij gelegen Nono district. In deze periode huwde u ook met uw huidige echtgenote. In 2009 (Ethiopische kalender, EK, wat overeenkomt met de periode 2015/2016, Gregoriaanse kalender, GK)) begon u opnieuw aan een universitaire studie – tuinbouw – aan de Ambo universiteit. Deze studie duurde twee jaar en relatief snel na het behalen van uw master diploma kon u aan de slag bij het bedrijf 'B.' – in 2019 (GK). U werd te werk gesteld op het terrein in uw regio van herkomst waar u de lokale landbouwers moest opleiden, bijstaan en raad geven. Het bedrijf kocht immers het gerst aan bij de lokale landbouwers. Vanaf 2020 werd de situatie steeds onveiliger in uw regio en ook de corruptie teelde wierig. Daarom plaatste men u over naar een andere regio maar ook daar werd het steeds onveiliger. Daarom verhuisde u samen met uw gezin naar de stad Sabata waar u een huis aankocht – terwijl u elders bleef werken. De lokale overheid/administratie kreeg u echter in het vizier en wilde uw huis afbreken omdat het illegaal gebouwd zou zijn tenzij u een som geld zou betalen. U weigerde dit en op 19/07/2015 (EK, wat overeenkomt met 28 maart 2023 GK) werd in een eerste fase het dak van uw huis vernield, en in een tweede fase uw hele huis, op 01/09/2015 (EK, komt overeen met 9 mei 2023, GK). U kreeg geen compensatie en ging de situatie aanklagen bij verschillende administraties wat u niet in dank werd afgenomen door de lokale autoriteiten. Op een bepaald moment vroegen ze u een som geld te betalen voor lokale (kebele) milities wat u weigerde. U voelde zich steeds onveiliger, en in september 2024 verloor u ook uw job, aangezien B. alle activiteiten in de regio diende stop te zetten. U regelde een paspoort en een visum voor België (via uw werkgever) en nam op 7 november 2024 (GK) het vliegtuig naar Brussel. Na uw aankomst in Brussel werd u tegengehouden omdat u visum (kort verblijf) niet voldeed aan de opgestelde voorwaarden. U gaf meteen toe dat u een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (en dus een lang verblijf beoogt) bij de bevoegde Belgische autoriteiten wat u deed op 7 november 2024. Diezelfde dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum Caricole. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verschillende documenten neer: Verschillende identiteitsdocumenten en – certificaten: een kopie van uw paspoort, geboorteakte, huwelijksakte, diploma's, curriculum vitae en werkgeversattesten. Documenten aangaande uw vernielde woning: aankoopbewijs/contract, foto van uw vernielde huis, attest dat uw woning werd afgebroken, bewijs van klacht die u neerlegde (allen in het Oromo). Meerdere internetartikelen die de (algemene) situatie in uw regio van herkomst beschrijven (ook in de Oromotaal opgesteld). Een document opgesteld door de lokale politie waarin staat dat u gezocht wordt, dd. 22/02/2017 EK, wat overeenkomt met 01/11/2024 GK.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het in uw dossier terug te vinden besluit tot vasthouding (in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), dd. 7 november 2024, blijkt dat u zich aan de grens aanbood om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat u een geldig reisdocument had, maar dat u niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf konden staven en zonder in het bezit te zijn van een visum aangezien uw visum werd ingetrokken. U reisde immers met uw eigen (Ethiopische) paspoort was in het bezit van een Schengenvisum C (kort verblijf) voor professionele redenen, maar dit visum werd ingetrokken op 7 november 2024 aangezien u onmiddellijk aangaf een lang verblijf na te streven (zonder in het bezit te zijn van visum langdurig verblijf of een geldige verblijfstitel).

Tijdens het persoonlijk onderhoud met de medewerker van het CGVS, bevestigde u dat u weliswaar met een visum kort verblijf naar België was afgereisd (bekomen via uw voormalige werkgever), maar het steeds uw doel was om in België te blijven en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, dd. 17/12/2024, p.5).

Het gegeven dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief, dat u steeds van plan was om een lang verblijf na te streven (waarop uw Schengenvisum werd ingetrokken), en het feit dat u bij aankomst in België bijgevolg niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS aan dat u afkomstig bent uit een regio waar een conflict heerst tussen het aanwezige OLA (Oromo Liberation Army) en aan de overheid

gelieerde troepen waardoor u niet in de regio kon blijven (werken) en verhuisde naar een andere stad, Sabata, waar u een huis aankocht voor uw gezin. U werd echter onteigend door de lokale autoriteiten en uw huis werd vernield – een situatie die u via verschillende kanalen aanklaagde – waardoor u in de problemen kwam en gezocht werd door lokale veiligheidsdiensten. Nadat u uw job verloor, besloot u daarom het land te verlaten omdat u vreest voor uw eigen veiligheid. Volgende opmerkingen en bedenkingen dienen echter gemaakt te worden bij deze door u geschetste feiten.

Ten eerste verwijst u in eerste instantie naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (in het Jibat district in de West-Shewa zone in de Oromia regio) die u verliet – ook op aangeven van uw werkgever – omdat het niet voldoende veilig was om op het veld actief te zijn in uw functie voor het bedrijf 'B. (NPO, p.6-7). U werkte vervolgens op enkele andere plaatsen in dezelfde regio – ook nadat u al verhuisd was samen met uw gezin naar de stad Sabata – ook gelegen in de Oromia regio – maar de veiligheidssituatie verbeterde niet tot op het punt dat uw werkgever diens werkzaamheden moest stopzetten – en ook uw contract bijgevolg beëindigd werd (in oktober 2024) (NPO, p.6-7). In eerste instantie haalt u bijgevolg de algemene veiligheidssituatie aan in uw regio van herkomst als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ethiopië. Deze situatie zou u ertoe aangezet hebben om het Jibat district te verlaten – ook met medewerking van uw werkgever – gezien het geweld dat er plaatsvond tussen het OLA enerzijds en aan de overheid gelieerde troepen anderzijds, maar ook door aanwezige corruptie, ontvoeringen, ... ten gevolge van deze situatie. U haalt daarnaast geen elementen of redenen aan die er op zouden kunnen wijzen dat u specifiek en welbewust geïsoleerd zou worden om één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève – of die ertoe zouden kunnen leiden dat u concreet het doelwit zou worden/zijn ten gevolge van dit geweld.

In tweede instantie verwijst u naar de afbraak van uw aangekochte woning in de stad Sabata – ook gelegen in de Oromia regio – na een opgelegde onteigening zonder dat u hier enige compensatie voor ontving. U haalt aan dat uw woning in twee fases werd vernield, dat u dit bij verschillende instanties en op verschillende niveaus hebt aangeklaagd, maar geen gehoor kreeg – integendeel, u zou in de problemen zijn gekomen doordat u bleef aandringen op een oplossing voor uw probleem (NPO, p.8). U legt verscheidene documenten voor die de aankoop van uw huis, en de latere onteigening, moeten staven. Het CGVS trekt dan ook niet meteen dit aspect van uw asielrelaas in twijfel, maar ziet om verschillende redenen niet in dat de gevolgen en consequenties van uw beweerde handelingen nadien voor uw persoon in die mate ernstig zijn dat u het land zou (moeten) ontvluchten – en dit om verschillende redenen. Zo wordt ten eerste gewezen op de vaststelling dat de (definitieve) vernieling van uw huis plaatsvond op 9 mei 2023, dat u hierna probleemloos aan het werk kon blijven voor uw werkgever 'B.', dat u en uw gezin een huurwoning konden betrekken, dat u zich vrij kon bewegen om vervolgens slechts begin november 2024 het land te verlaten (nadat uw contract bij uw werkgever werd beëindigd in oktober 2024). U kon met andere woorden gedurende anderhalf jaar in dezelfde regio verblijven en werken zonder grote problemen. U had bovendien de mogelijkheid en vrijheid om uw persoonlijke situatie aan te klagen bij verschillende instanties waaronder de lokale kenbelle – getuige de steunbrief die u neerlegt opgesteld door de lokale administratie om uw zaak te bepleiten. Toch haalt u aan dat u uiteindelijk geen gehoor kreeg en niet vergoed werd, en dat u uiteindelijk zelfs in de problemen kwam met lokale milities of veiligheidsdiensten. Het CGVS acht het echter niet aannemelijk dat de (gerechtigde) stappen die u zou hebben ondernomen, zouden hebben geleid tot problemen van dergelijke proportie – zoals door u geschetst tijdens uw asielrelaas aangezien u enkel uw rechten wou doen laten gelden en geen potentiële bedreiging vormde voor wie dan ook. Hierbij dient ook opgemerkt dat niet enkel uw huis vernield en onteigend werd, maar dat er meerdere huizen neergehaald werden door de lokale autoriteiten, wat aantoont dat u niet specifiek geïsoleerd werd, maar dat de onteigeningen kaderden in een bredere aanpak van de gemeente – al dan niet gericht tegen illegaal neergezette woningen – of onder het mom van corruptie in sommige gevallen. U verklaart dat sommige bewoners wel betaalden wiens huis uiteindelijk niet onteigend werd, maar dat u weigerde in te gaan op vragen om geld te betalen. In ieder geval was de onteigening van uw woning geen geïsoleerd geval en werd u al zeker niet geïsoleerd omwille van één van de criteria van de Geneefse Conventie. Uw beweringen dat u nadien bedreigd zou zijn door lokale milities dienen zoals gezegd gerelativeerd te worden gezien uw activiteiten en bewegingsvrijheid in het anderhalf jaar na de effectieve vernieling van uw woning. U kon ook zonder problemen een andere huurwoning vinden voor uw vrouw en kinderen in een andere stad (Lemen) gelegen in de Oromia regio ten zuiden van de stad Sabata. Het CGVS oordeelt dan ook dat u er niet in slaagt uw vrees aannemelijk te maken ten aanzien van de lokale milities of leden van lokale veiligheidsdiensten in de stad Sabata na de uitgevoerde onteigening van uw aangekochte woning in deze stad. U ijverde immers enkel voor uw rechten, vormde geen bedreiging voor de lokale overheid/machthebbers, kon steeds blijven werken voor uw buitenlandse werkgever (op verschillende plaatsen in de Oromia regio), kon een huurhuis vinden en huren, zowel in Sabata als later in Lemen. Tot slot toont uw legaal vertrek uit Ethiopië aan dat u niet gezocht werd door de Ethiopische autoriteiten aangezien u zonder problemen een paspoort kon aanvragen in de aanloop van uw vlucht naar Ethiopië, alsook een geldig visum (dankzij uw job bij uw Belgische werkgever). U legt wel een kopie van een document voor dat opgesteld zou zijn door de lokale politie in Sabata, dd. 22/02/2017 (EK, wat overeenkomt met 2 november 2024) en waarin staat dat u gezocht wordt omdat u beschuldigd wordt van een misdrijf, maar hier dient opgemerkt dat het vreemd is dat dit document anderhalf jaar na de effectieve onteigening zou zijn opgesteld, dat het helemaal niet duidelijk waarom u dan gezocht zou worden, en dat u op het moment van opstellen van

dit document gewoon nog in het land was, zelfs in Sabata. Dit laatste in acht genomen is het bijzonder vreemd dat men u niet effectief aangehouden zou hebben in de relatief lange periode dat u nog in Sabata en omgeving was waardoor de authenticiteit van dit neergelegde document ernstig in het gedrang komt – ook al omdat het slechts een kopie betreft. U geeft verder ook aan dat u nooit gearresteerd of aangehouden werd in uw land van herkomst (NPO, p.21). U haalt tot slot aan dat men u verweet of beschuldigde lid te zijn van het OLA, aangezien u uit een regio kwam waar deze beweging erg actief was, maar u slaagt er niet in deze boude bewering hard te maken. Uit al het voorgaande leidt het CGVS dan ook af dat u er niet in slaagt een persoonlijke vrees ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten aannemelijk te maken – en dat u enkel verwijst naar een algemene (veiligheids)situatie zonder deze te concretiseren op uw eigen persoon.

De documenten die u neerlegt kunnen al het voorgaande niet wijzigen. Het door u neergelegde politiedocument werd hierboven reeds besproken. De andere documenten en attesten tonen enkel uw identiteit en herkomst aan (zoals uw paspoort, geboorteakte, huwelijksakte), uw genoten opleidingen in Ethiopië (diploma's, certificaten en cv) en uw werkervaring in uw land van herkomst (werkgeversattesten en loonstroken) – allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. U bezorgde het CGVS daarnaast meerdere internetartikelen die de algemene situatie in uw regio van herkomst beschrijven maar die niet rechtstreeks betrekking hebben op u persoonlijk. Ook legt u enkele documenten neer die de aankoop en onteigening van uw woning moeten staven wat evenmin onmiddellijk wordt betwijfeld door het CGVS – in tegenstelling tot de ernstige gevolgen die u verbindt aan deze gebeurtenis.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia" van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED

geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechterlijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Zoals hierboven aangehaald, oordeelt het CGVS dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden niet kan aanhalen. Het CGVS twijfelt niet aan uw herkomst uit de Oromia regio, meer bepaald de West-Shewa zone, een van de zones die meer geteisterd wordt door het hierboven aangehaalde geweldsincidenten. Uw levensloop toont echter aan dat u zich steeds wist te onttrekken aan eventuele opflakkingen van geweld gezien uw profiel van hoogopgeleide zelfstandige en zelfredzame man werkzaam voor een buitenlands bedrijf. Zo was u werkzaam in verschillende zones van de Oromia regio, verhuisde u uiteindelijk naar de stad Sabata, niet ver van de hoofdstad, wonen uw echtgenote en kinderen nog steeds in de Oromia regio, met name in de stad Lemen, waar twee van uw kinderen school lopen, en ging u op regelmatige basis naar de hoofdstad Addis Abeba waar de hoofdzetel van uw werkgever gelegen was. Het CGVS oordeelt dan ook dat u geen persoonlijke omstandigheden kan aanhalen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde verhogen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan.

2.2. De verzoekende partij zet uiteen waarom zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij benadrukt hierbij dat haar problemen met de plaatselijke autoriteiten pas begonnen zijn met de onteigening en de afbraak van haar woning, toen zij deze illegale afbraak aanklaagde bij de plaatselijke hogere overheid de milities de verzoekende partij in het vizier kregen. Het gegeven dat zij na de onteigening aldus nog enige tijd tewerkgesteld was is van geen belang. Ze stelt dat haar problemen met de lokale autoriteiten dienen beschouwd te worden als een geleidelijk proces. Volgens haar dachten haar belagers dat ze zich vrijwillig zou neerleggen bij de afbraak van haar woning en de onteigening. Immers haar burens hadden dit gedaan. De verzoekende partij benadrukt hierbij dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk het verloop van dit proces beschreven heeft.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat: *“1. Vervolgens merkt verwerende partij in de bestreden beslissing op dat de (illegale) onteigening en afbraak van de woning van verzoeker geen uniek fenomeen uitmaakten. Meerdere woningen in de thuisstreek van verzoeker zouden zijn afgebroken. Uit dit loutere feit lijkt verwerende partij af te leiden dat het asielrelaas van verzoeker als onwaarschijnlijk dient te worden bestempeld.*

2. Deze redenering kan allerminst worden bijgetreden. Het klopt dat de illegale onteigening van de woning van verzoeker door de plaatselijke autoriteiten werd gekaderd in een grootschaligere operatie, waarbij verschillende woningen werden aangepakt. Wat echter dient te worden onderstreept is dat verzoeker de enige eigenaar was die concrete stappen tegen de autoriteiten ondernam. De eigenaars van de andere woningen die illegaal werden onteigend en afgesproken hebben zich – in tegenstelling tot verzoeker – wel (gedwongen) bij de situatie neergelegd. Reden waarom zij vervolgens niet werden bedreigd door de plaatselijke milities.

3. Het feit dat de woning van verzoeker niet de enige woning was die werd afgebroken doet dus helemaal geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Wat verwerende partij echter weigert in overweging te nemen is dat verzoeker wél de enige was die concrete stappen ondernam tegen deze illegale onteigening.”

De verzoekende partij vervolgt dat: *“Verzoeker erkent een risico te hebben genomen door te reizen met zijn eigen paspoort. Hij hoopte/gokte op het feit dat de Ethiopische autoriteiten hem nog niet nationaal zouden hebben geseind na zijn recente verblijf in de gevangenis. Hij erkent dat het bijzonder gevaarlijk was om op deze manier het land te ontvluchten: indien de Ethiopische autoriteiten reeds wél de nodige stappen hebben genomen hem te seinen had verzoeker uiteindelijk niet de kans gehad om het land te ontsnappen. Desondanks is hij door de mazen van het net kunnen glippen en is hij uiteindelijk niet tegengehouden op de luchthaven.*

4. Geenszins bewijst dit “geluk” hebben op zich dat verzoeker nooit enig probleem zou hebben gehad met de Ethiopische autoriteiten. Louter uit het feit dat verzoeker niet op de luchthaven is gearresteerd kan dus niet worden afgeleid dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.”

Tot slot zet de verzoekende partij kort uiteen waarom ze het niet eens is met de analyse van de verwerende partij inzake de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 10 januari 2025 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin volgende nieuwe elementen worden voorgelegd: een e-mail van de Belgische ambassade te Addis Abeba van 8 januari 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart dat haar aangekochte woning in de stad Sabata, gelegen in de regio Oromia in Ethiopië, op onwettige wijze afgebroken werd zonder dat zij enige compensatie hiervoor ontvangen heeft. Bovendien weigerde ze om een som geld te betalen om de afbraak tegen te gaan. De afbraak van haar woning is in 2 fases gebeurd. Op 28 maart 2023 werd in een eerste fase het dak van haar huis vernield, en op 9 mei 2023 werd haar hele huis vernield. Daar ze dit op verschillende niveaus aangekaart heeft, zou de verzoekende partij hiervoor problemen hebben gekend met lokale milities, die haar bovendien ook nog geld vroegen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek legt ze de volgende documenten neer: een kopie van haar paspoort, geboorteakte, huwelijksakte, diploma's, *curriculum vitae* en werkgeversattesten, het aankoopbewijs/ contract van haar woning, foto van haar vernielde huis, attest dat haar woning werd afgebroken, bewijs van klacht die zij heeft neerlegd. De verzoekende partij heeft ook meerdere internetartikelen en een document opgesteld door de lokale politie waarin staat dat de verzoekende partij gezocht wordt van 22/02/2017 EK, wat overeenkomt met 01/11/2024 GK.

5.3. Pogingen van een verzoeker van internationale bescherming om zijn belangen te verdedigen door in rechte op te treden tegen (niet-)overheidsactoren die onrechtmatig tegen hem handelen, wanneer deze actoren wegens hun corrupte banden met de staat in staat zijn het rechtshandavingsapparaat van de staat ten -nadele van de verzoeker om internationale bescherming te gebruiken-, zelfs indien de actie van de verzoeker om internationale bescherming was ingegeven door de verdediging van zijn persoonlijke vermogens- en economische belangen, kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

5.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij onteigend werd en dat haar huis door de lokale autoriteiten vernield werd. De verwerende partij verwijst in dit verband naar de verklaringen die de verzoekende partij afgelegd heeft en de documenten die werden bijgebracht.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij onteigend werd door de lokale autoriteiten en hiervoor niet vergoed werd, maar dat ze aangaf dat haar huis ook niet onder de reglementaire criteria viel om onteigend te worden in tegenstelling tot andere huizen (NPO, p.19). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd niet aan de verzoekende partij gevraagd welke criteria er gehanteerd werden en waarom haar huis hieraan niet voldeed. Ter terechtzitting preciseert de verzoekende partij in dit verband dat haar huis voor 2005 gebouwd was, namelijk in 2003 en dat de reglementering aangaf dat enkel de huizen die na 2005 gebouwd waren, illegaal waren en onteigend dienden te worden. De verzoekende partij bracht voor het CGVS verschillende documenten bij in verband met haar woning, doch deze documenten zijn niet vertaald en evenmin wordt de essentiële informatie ervan tijdens het persoonlijk onderhoud toegelicht, ook heeft de verwerende partij de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken niet vertaald (artikel 48/6, §3 Vreemdelingenwet), waardoor de Raad niet kan nagaan wanneer de woning van de verzoekende partij gebouwd werd. Voorts heeft de verzoekende partij verscheidene internetartikelen bijgebracht tijdens de

administratieve procedure op het CGVS, doch deze artikelen zijn evenmin vertaald, ook werd tijdens het persoonlijk onderhoud de relevante gegevens ervan niet toegelicht en ook heeft de verwerende partij de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken niet vertaald (artikel 48/6, §3 Vreemdelingenwet). De Raad kan niet nagaan of deze artikelen betrekking hebben op de onteigeningen die gebeurd zijn in de stad Sabata en waarvan de verzoekende partij voorhoudt tevens slachtoffer geweest te zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan: *“ik heb ook dit artikel gestuurd om te laten zien waarom ik mijn job en mijn eigendom heb verloren, door die problemen.”* (NPO, p.17). Gelet op het gegeven dat de documenten niet vertaald zijn of dat de essentiële informatie eruit niet is weergegeven in het administratief dossier, kan de Raad niet nagaan over welk document de verzoekende partij het heeft. Alhoewel de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij onteigend werd en dat haar huis vernield werd, komt het wel aan de verwerende partij toe om nader te onderzoeken of het een illegale onteigening betreft, zoals de verzoekende partij voorhoudt tijdens het persoonlijk onderhoud en verder duidt tijdens de terechtzitting. Om vervolgens na te gaan of de verzoekende partij deze illegale onteigening en vernieling, bij de bevoegde autoriteiten en rechtsinstanties aangekaart heeft.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij nadat haar woning vernield werd dit aangekaart zou hebben bij de lokale autoriteiten en dat ze hierop problemen kreeg met milities die verbonden waren met de lokale autoriteiten (NPO p.7, p.17, p.19 en p. 20). In dit verband brengt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure ook een brief opgesteld door de kebele, bij. Uit de bijgebrachte landeninformatie door de verwerende partij en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan vooreerst niet opgemaakt worden wat een kebele precies is, en wat de bevoegdheden van deze instanties precies zijn. Deze brief is niet vertaald, evenmin wordt de essentiële informatie ervan weergegeven in het administratief dossier. Wederom kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud van dit document en toetsen aan de verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij voorhoudt bij verschillende instanties haar problemen aangekaart te hebben, en omwille hiervan problemen te hebben gehad met de lokale milities. Bovendien zou de brief van de kebele, volgens de verzoekende partij (NPO, p.17), aangeven dat zij vergoed mocht worden. De verzoekende partij haalt aan dat dit niet gebeurd is, daar ze het door corruptie het niet kon krijgen en vervolgens werd ze door lokale milities gevisieerd. Voorts zou ze haar problemen ook bij hogere instanties aangekaart hebben, namelijk op *“hogere niveau in Sabata”* (NPO, p. 19). Er werd aan de verzoekende partij niet gevraagd bij wie ze dit precies aangekaart heeft, welke andere stappen ze ondernomen heeft en wanneer ze dit precies gedaan heeft. Ook werd ze niet nader bevraagd over de wijze waarop ze door de lokale milities gevisieerd werd. Terwijl de verzoekende partij aangegeven heeft dat een buur, die eveneens een conflict had met de milities, gedood werd (NPO, p. 8).

Voorts kan uit de bijgebrachte landeninformatie niet blijken wat de verhouding is tussen de lokale overheden en de milities in de stad Sabata en of men effectief in rechte kan optreden tegen illegale onteigeningen zoals de verzoekende partij voorhoudt het slachtoffer van geweest te zijn. In dit verband wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie er reeds op gewezen heeft dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *“in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst. *In casu* wordt de meeste recente COI focus inzake de Veiligheidssituatie in Oromia (Ethiopië) opgesteld door Cedoca van 26 maart 2024 bijgebracht, doch heeft deze landeninformatie

geen betrekking op de door de verzoekende partij geschetste problematiek met de lokale autoriteiten in Sabata. Evenmin blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat dergelijke informatie niet kan worden bijgebracht.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij na de onteigening en vernieling van haar huis blijven werken is bij haar privéwerkgever, die deel uitmaakt van een internationale onderneming, is op zich onvoldoende om te stellen dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Het gegeven dat ze op legale wijze Ethiopië verlaten heeft, is evenmin in deze stand van zaken op zich voldoende om te besluiten dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, daar zij haar problemen op lokaal niveau situeert.

Na wat wordt uiteengezet in voorgaande punten en de bijzonderheden die deze zaak kenmerken, is het duidelijk dat in deze zaak zich op verschillende vlakken een nader en verder onderzoek opdringt. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS